

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἐξεδόθη ἐσχάτως ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπὸ τὸν τίτλον *Ἀρθη Παρνασσία* βιβλίον περιέχον «ὕμνους καὶ ἄλλα τινὰ μελύδρια τῇ ἀρχαίᾳ δωρίδι διαλέκτῳ καὶ μέλει ποικίλῳ». Ποιητὴς τῶν ἀρχαίων τούτων ἐλληνικῶν ποιημάτων εἶναι ὁ Τήνιος τὴν πατρίδα κ. Νικόλαος Περπινιάνης, δυτικὸς μὲν τὸ δόγμα καὶ δὴ καὶ ἀποστολικὸς ἱεροκήρυξ καὶ κανονικὸς τοῦ Ἀγίου Τάφου, ἀλλ' ἐλληνικώτατος τὴν ἐθνότητα καὶ τὴν καρδίαν. Ἡ Μοῦσα, ἥτις ἐμπνέει τὸν ποιητὴν, κατέρχεται ἀληθῶς ἐκ τῶν κορυφῶν τοῦ Ἑλικῶνος καὶ, ἵνα τὰς φράσεις τοῦ ποιητοῦ μεταχειρισθῶμεν, ἐνδιέτριψεν ὑπὸ τὰς συνηρεφεῖς δάφνας τοῦ Παρνασσοῦ καὶ παρὰ τὰς καλλινάους ῥοὰς τῆς Ὑαντείας Ἱπποκρήνης. Πρὸς τὸ ἱερὸν ὄνομα τῆς πατρίδος, τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βασιλίσσης, τοῦ βασιλόπαιδος Κωνσταντίνου ἐνθουσιᾷ ἰδίᾳ ὁ ποιητὴς καὶ ὑπερηφάνως ἀνακραυγάζει περὶ τῶν ἰσπεφάνων Ἀθηνῶν προκειμένου ὁ Ἕλλην ποιητὴς πρὸς τὴν Εὐρώπην.

Σοῦς, Εὐρώπα, τὰς νεόρτου κάρτος αὔξον Ἑλλάδος, καὶ νέως ὄψῃ Πλάτωνα καὶ νεοχρῶς Σωκράτους, τῶς Δαμοσθένης τ' ἂν ἴδοις, ἡδὲ τῶς Περικλέας. Τὴν αὐτὰν καὶ νῦν γλυκεῖαν Ἑλλάδα αὖραν ἀμπνέει, ἡδ' αὐταῖς καὶ νῦν ἐρωαῖς φέρβεται τὰ πνεύματα, ἥρωας φύει δὲ τόσσους ὅς' ἄρουρα δένδρα.

Τὰς ποιήσεις τὰς ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν ἐθνικὰς τοῦ κ. Περπινιάνη ἀναγινώσκοντες ῥηθάνθημεν αἰσθημα εὐφροσύνης ἐπὶ τῷ ὅτι δὲν ἐξέλιπεν ὅλως ἡ μεγάλη γενεὰ τῶν Βησσαριώνων καὶ τῶν Μουσούρων, ἡ γενεὰ, ἥτις συνετάσσετο μὲν θρησκευτικῶς τῷ λατινικῷ δόγματι, ἀλλ' οὐκ ἡμνημόνει τῆς ἐλληνικῆς αὐτῆς καταγωγῆς καὶ ὑπὲρ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος πεζῶς τε καὶ ἐμμέτρως τὴν προστασίαν ἐπεκαλεῖτο συμπάσης τῆς Εὐρώπης. Οὕτω ποτὲ Μάρκος ὁ Μουσούρος, ὡς νῦν ὁ ἡμέτερος ποιητὴς, ἔλεγε πρὸς τὴν Εὐρώπην:

Γραικός, ὁ δουλεῖα νῦν κατατρυχόμενος
ἀρχαίης ἀρετῆς, ἐν' ἐλευθέρῳ ἡμᾶρ ἴδῃται,
μνήσεται, οὐτάζων δῆλον ἐνδομύχως.

Πόσον διάφορος ὁ Ἕλλην τὴν ἐθνότητα καὶ τὴν καρδίαν καθολικὸς Νικόλαος Περπινιάνης τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες πρῶτον δόγμα τοῦ λατινικοῦ θρησκευματος ἡγοῦνται τὴν ἀπάρνησιν τῆς ἐλληνικῆς αὐτῶν ἐθνότητος καὶ μισοβάρβαρόν τινα ἐλληνικὴν λατινικοῖς γράμμασι πειρῶνται διδάσκειν! Ἐκεῖνοι καταδιβάζουσι τὸν Ἕλληνα εἰς ἀπύθμενα βέθη ἐκβαρβαρώσεως τῆς γλώσσης αὐτῶν, οὗτος εὐχεται ὅπως «ἡ ἐλληνικὴ ἡμῶν νεολαία ἀναβῇ ἐναμίλλως τὸν ἱερὸν Ἑλικῶνα, ἀφείσα αὐτῷ τὸν ἄσκαυλον μόνον τοῦ ποιμένου καὶ τὸ εὖχος τῆς πρωτοβουλίας» (Προλογ. σελ. δ'). Ἐκεῖνοι αἰσχύνονται ὁμολογεῖν τὴν Ἑλλάδα πατρίδα, οὗτος γράφει «πρὸς ἔπαινον καὶ τιμὴν τῆς ἀναγεννωμένης ἡμῶν πατρίδος, τῆς ὁποίας καὶ τοῦ ἐλαχίστου τέκνου ἡ δόξα ἔσται ἄλλως τε καὶ δόξα ἡμετέρα» (αὐτόθι). Εὐκταῖον ἀληθῶς θά ἦτο τὸ παράδειγμα τοῦ ἀγαθοῦ τούτου καθολικοῦ τέκνου τῆς Ἑλλάδος ν' ἀπομιμηθῶσιν οἱ πολλοὶ τῶν ὁμοδόξων αὐτῷ καὶ ἐὰν νῦν σεμνύνωνται ἐπὶ τῇ Ῥώμῃ ὡς θρησκευτικῇ αὐτῶν πατρίδι, διπλοῦν ἔξουσι τὸ σέμνωμα τὴν μεγάλην Ἑλλάδα ἐθνικὴν ἀνομολογοῦντες μητέρα.

Ἐκ τῶν τοῦ ποιητοῦ ἀναδημοσιεύομεν σήμερον τὸν ἐπόμενον εἰς τὸν βασιλέα Γεώργιον ὕμνον, προσηρμοσμένον πρὸς τὸ I' εἶδος Ὀλυμπίων Πινδάρου.

ΣΤΡΟΦΗ Α'. ΚΩΛΟΝ Η'.

Οἶνον, εἶπεν ὁ Δίρκας λιγυρὸς κύκνος
αἶνει παλαιὸν, νέα δ' ἄνθεα
ὕμνων· παλαιὸν μὲν ἄρα, Μοῖσαι,
κλέος γ' Ἀθανᾶν ἔπεισι δόντες,
δεῖ καὶ τὸ νέον λεγέμεν.
Τί κρεῖον δ', ὦνα, Σέο
κούρας ἐπὶ Κέκροπος αὐγέστερον
κρατὸς λάμπει μάργαρον;

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α'. ΚΩΛΟΝ Η'.

Μελέων γλυκερὸν νέκταρ ἐκ τῶν πάλαι
ἄγ' ἀμυέρωμεν βασιλεῖ νέῳ
Γεωργίῳ τῷ θεοπροβλάτῳ
σὺν ἀγαναῖσιν χέλους θυφάτῃς,
κηρὸς σέβας ὀφλόμενον,
μέγα γὰρ τὸ μεδέ-

εἰν, εὖ δὲ διέπειν λεῶς, ἔνθεον,
Σὺ, Νᾶξ, ἀμφοτέρ' ἐμπρέπεις.

ΕΠΩΔΟΣ Α'. ΚΩΛΟΝ Θ'.

Σὺ μὲν Κόδρου γερὶ κραταίεις σκᾶπτρον,
φρεσὶ δὲ ταῖσι Πανδίωνος, Ἑλλάδι καὶ
λαοὺς διέπεις οὐ Θεοῦ ἄτερ βουλᾶς,
πρὸς ὄρμον σκάφος πόλεως εὐθὺ τ' ἀγινεῖς
συνέσει σέθεν ἐρυκάνων σίνεα πατρίδος
Χριστοῦ κατὰ τρόπον, θαμὰ τοῦ βυαχέ-
του Κεκροπίων περικάθεαι,
μὴ ἔκποτ' ὀκέλλωσι, σπιλάσι,
καὶ πέτραις κυρσέμεναι.

ΣΤΡΟΦΗ Β'. ΚΩΛΟΝ Η'.

Αἶ δ' ἔω ταραχαί, χ' Ἑσπερίης κλόνος
τοῦδ' ἔστ' ἔλεγχος λόγου, ὣν ῥοπαῖς
σοφοί περ ἄνδρες παρεπλάγησαν,
φρενῶν ἰδ' ἔξω γέγονεν ἔθνεα
φρικτᾶς μανίαις τε φθάρειν
κάλλαλοσφαγίαις,
μικροῦ δ' ἔδει, καὶ Ἑλλάς αὐτ' ὤλετ', ἄν,
εἰ σὺ μὴ Μέντωρ γένοιο.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'. ΚΩΛΟΝ Η'.

Ἐσέτι σάλος εὐθυπλόαν πραγμάτων
ὁδὸν παρέλκει κλονέων σοφῶν
νόον, βαθείας τε μελέτας, σταθ-
μὸν ἰδ' ἴσον νῦν ἄμαχον εὐρεῖν
μέλλοντος ἔτ' ἐμβρέμεται
μέλαν ἢ ῥόθιον.
Τὺ δ', ἴδνα, σοφίης σευ ἄμφ' ἤτορι
σώσεις θ' Ἑλλάδα καὶ πόλιν.

ΕΠΩΔΟΣ Β'. ΚΩΛΟΝ Θ'.

Τῷ κεν ὕμνος εὐκλεῆς ἀνακείσθω Σοι,
βασιλέων ἄριστ', ὦ μέγα τ', ἀθάνατόν
θ' ἁμῶν κλέος, ἔρυμά τε φίλον πάτρας,
Θεὸς δ' ὑφ' ὅθεν Τίν ἁριστοπόνουσιν
ὁπάσει Δαναῶν χεῖρεσι κραταίειν, ποτὶ
ἄττων ξένων τε, χ' ἡμερόεσσαν ὑγεί-
αν, μακρίδ' ὅν τε βίον πάροι,
ἀνακτορίης πεῦ τ' αἰπὺ κράτος,
καὶ γαθῶν πᾶν ἄρεος.

Παρουσιασθεῖς τις πρὸ τῆς θύρας γκλακτοπιώλου

— Πόσον πωλεῖτε τὴν ἀκᾶ τὸ γάλα; ἠρώτησεν.

— Ὅγδοήκοντα λεπτά, κύριε.

— Δὲν ἔχετε ἀπὸ πεντήκοντα;

— Ὅχι, κύριε· ἂν ὁμῶς ἀγκυρᾶτε, ἡμποροῦμεν νὰ
οἷς κατασκευάσωμεν. (Ἐστία).

ΑΝΑΛΕΚΤΑ.

Ο ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ.— Κατὰ νεωτάτας
γενικὰς στατικὰς ὁ πληθυσμὸς τοῦ ἡμετέρου πλανήτου
συμποσῶται εἰς 1,439,300 ψυχὰς. Ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς οὗτος δὲν στηρίζεται ἐπὶ ἀκριβοῶν ὑπο-
λογισμῶν, καὶ προκειμένου μάλιστα περὶ Σινικῆς,
Ἀφρικῆς, Αὐστραλίας καὶ Πολυνησίας.

Ἡ Εὐρώπη περιέχει 312,898,480 κατοίκους,
ἡ Ἀσία 831,000,000, ἡ Ἀφρική 205,216,500,
ἡ Αὐστραλία καὶ Πολυνησία 4,411,300 καὶ ἡ
Ἀμερική 86,116,000.

Καθ' ἑτέραν στατικὴν, δεικνύουσιν τὴν κατὰ κρά-
τη καὶ πόλεις αὐξήσιν τῶν κατοίκων, ἐξάγεται ὅ-
τι ἀπὸ τοῦ 1829 μέχρι τοῦ 1875 ὁ πληθυσμὸς ἡ-
ξήθη κατὰ τὴν ἐπαμένην ἀναλογίαν.

Ἐν Σαξωνίᾳ, Ἀγγλίᾳ καὶ Βελγικῇ κατὰ 13—
10 τῶς ἑκατόν. Ἐν Δανιμαρκίᾳ Πρωσσίᾳ, Ἰταλίᾳ,
Σουηδίᾳ κατὰ 8—5. Ἐν Γαλλίᾳ κατὰ 0,05.

Ἐν δὲ ταῖς μεγαλοπόλεσιν ὁ πληθυσμὸς ἡξήσεν
ἀπὸ τοῦ 1867 μέχρι τοῦ 1871, ἐν μὲν Ἀνοθέρω,
Στουτγάρδῃ, Βρέμῃ, Βερολίνῳ καὶ Φραγκφούρτῃ κα-
τὰ 44—32· ἐν δὲ Ὁδησῶ, Ἀγίῳ Στεφάνῳ, Πρε-
σλάβῃ, Δρέσδῃ, Χούλλῃ, Ἀμβέρσῃ, Λήδῃ, Γλα-
σκόβῃ, Ἀμβούργῳ, κατὰ 34—20, καὶ τέλος ἐν
Κοπεγχάγῃ, Βιέννῃ, Παλέρμῳ, Ρυττερδάμῃ, Βρυ-
ξελλαῖς, Λονδίνῳ, Βορδῶ, Κολωνίᾳ, Παρίσις καὶ
Στοκκόλμῃ κατὰ 16—8.

Ἐκ τῶν καταλόγων τούτων προκύπτει, ὅτι αἱ
βιομηχανικαὶ χώραι καὶ τὰ κέντρα κέκτηνται τὸ
εὐρύτερον μέρος τῆς αὐξήσεως ταύτης τοῦ πλη-
θυσμοῦ.

Η ΣΤΑΦΙΣ.— Ἡ παγκόσμιος ἑτησίᾳ σταφιδοπα-
ραγωγὴ ὑπερβαίνει τοὺς 160,000 τόνους, ἤτοι
3,000,000 στατῆρας. Σταφιδοφόροι χώραι εἰσιν
Ἑλλὰς παράγουσα κατὰ μέσον ὄρον ἑτησίως στατῆ-
ρας σταφίδος 1,345,000
Τουρκία παράγουσα ἐπίσης ἑτησίως 470,000
Περσία " " " 160,000
Ἰταλία " " " 200,000
Γαλλία " " " 100,000
Ἰσπανία " " " 850,000

Ἡ καλλιτέρα σταφὶς τοῦ κόσμου εἶναι ἡ τῆς Μα-
γᾶλας (Ἰσπανία). Ἡ ἐπαρχία αὕτη εἰσπράττει ἑτη-
σίως ἐκ 400,000 στατῆρων σταφίδος ὑπὲρ τὰ 100
ἐκατομμύρια φράγκων. Ἐνίοτε ὁ στατῆρ τιμᾶται
100—150 σελινίων. (Νέαι Ἰδέαι).

Ὁ ὑπεύθυνος Ε. ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΥΠΟΙΣ ΒΟΥΤΥΡΑ ΚΑΙ Σ/ΑΣ.